

РЕШЕНИЕ

№ 912

гр. София, 20.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ани Захариева

Членове: Аделина И.ова
Мила П. Лазарова

при участието на секретаря Теодора Цв. С.а
като разгледа докладваното от Ани Захариева Въззивно наказателно дело от частен характер № 20231100606174 по описа за 2023 година

Производството по делото е по реда на Глава XXI от НПК.

С присъда от 04.07.2023г. по НЧХД № 2838/2022г. на СРС, НО, 2 състав, подсъдимите К. Б. В., И. К. М., Б. К. В. и Л. К. С. са признати за виновни за извършено престъпление по чл.130,ал.1 вр. чл.20, ал.2 вр. ал.1 от НК. Подсъдимите са освободени от наказателна отговорност на основание чл.78а от НК и им е наложено на всеки един от тях административно наказание „глоба“ в размер на 2000лв.

С присъдата на основание чл.189, ал.3 от НПК подсъдимите лица са осъдени да заплатят в полза на СРС направените разноски за изготвената в хода на съдебното следствие съдебно-медицинска експертиза.

Срещу присъдата, в срока по чл.319, ал.1 от НПК, е постъпила жалба от подсъдимите чрез техния защитник с искане за отмяната ѝ като незаконосъобразна, необоснована и неправилна и постановяване на нова от въззивната инстанция, с която подсъдимите да бъдат признати за невиновни и оправдани по повдигнатото им обвинение. В жалбата се оспорва доказаността на обвиненията, повдигнати с частната тъжба. След запознаване с мотивите към присъдата, по делото не е постъпило допълнение.

Срещу присъдата, в срока по чл. 319, ал.1 от НПК, е постъпила жалба и

допълнение към нея от частния тъжител. В жалбата се твърди неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на присъдата, в частта ѝ относно определения размер на административното наказание „глоба“, наложено на подсъдимите лице, като се иска присъдата да бъде изменена и въззивната инстанция да увеличи размера на наложените глоби, с оглед постигане целите на наложените наказания. В допълнението към въззивната жалба се твърди, че при определяне на наказанието районният съд не е отчел правилно тежестта на отегчаващите вината обстоятелства на подсъдимите, които обуславят определяне на по-високо наказание за всеки един от тях.

Пред въззивния съд, процесуалният представител на частния тъжител - адв. Т. пледира, че от доказателствата по делото се установява, че констатираните у тъжителя наранявания, следва да бъдат квалифицирани като средна телесна повреда. В тази връзка се отправя искане въззивната инстанция да отмени атакуваната присъда и да върне делото на прокуратурата, с оглед повдигане на ново обвинение за по-тежко наказуемо престъпление. Алтернативно, моли въззивният съд да ревизира наложените на подсъдимите наказания като ги завиши до максималния размер, предвиден в нормата на чл. 78а от НК. Прави искане да се присъдят на тъжителя направените от него разноски пред въззивна инстанция.

Частният тъжител поддържа изцяло казаното от повереника. Твърди, че в процесната вечер подсъдимите умишлено са търсили провокация и ескалиране на напрежението.

Защитникът на четиримата подсъдими – адв. А. поддържа подадената въззивна жалба по изложените в нея съображения. Акцентира, че взаимоотношенията между страните са влошени от години, при това по вина на тъжителя. Пледира, че осъдителната присъда е постановена единствено въз основа на твърденията изложени в тъжбата, а не въз основа на събрания и проверен в хода на съдебното следствие доказателствен материал. Излага собствен прочит на доказателствената съвкупност, от която извежда извод, че по делото е останало недоказано авторството на деянието. Твърди, че нараняванията констатирани у тъжителя не могат да бъдат установени по произход и време на причиняване. От друга страна се сочи, че телесни увреди са причинени и на един от подсъдимите, но районният съд не е обсъдил в мотивите си институтите на реторсията и неизбежната отбрана. С тези доводи, моли въззивният съд да отмени обжалваната присъда като незаконосъобразна и необоснована, и да постанови нова с която подсъдимите да бъдат признати за невиновни. Претендират се разноски за производството пред въззивния съд.

В правото си на реплика адв. Т. сочи, че в пледоарията си защитникът на подсъдимите лица е преразказал случилото се в инкриминираната вечер, без обаче да отчете вида на причинените на тъжителя телесни увреди, които според повереника следва да бъдат квалифицирани като средна телесна повреда.

Подсъдимите К. В., И. М., Б. В. и Л. С., редовно призовани, не се явяват лично и не вземат становище по делото.

Софийски градски съд, след като обсъди доводите в жалбите, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание и след като в съответствие с чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, намери за установено следното:

За да постанови обжалваната присъда, СРС е провел прецизно съдебно следствие, при гарантиране правото на страните да участват, да сочат доказателства, а на подсъдимите – да се защитават. Противно на възраженията на защитника, първоинстанционният съд е положил необходимите усилия за изясняване на обективната истина, като е направил своите доказателствени изводи въз основа на всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Въззивният състав, след като подложи на анализ доказателствената съвкупност, не установи възможност въз основа на нея да бъдат направени съществено различни изводи относно фактите по делото, поради което споделя фактическите констатации на СРС, касаещи инкриминираното деяние. Въз основа на извършения собствен анализ на събраните доказателства, СГС приема за установено от фактическа страна следното:

Подсъдимият К. Б. В., роден на ****г., българин, български гражданин, неосъждан, женен, със средно образование, работещ, с ЕГН *****.

Подсъдимият Б. К. В., роден на ****г., българин, български гражданин, неосъждан, неженен, със средно образование, с ЕГН *****.

Подсъдимият И. К. М., роден на ****г., българин, български гражданин, неосъждан, със средно образование, женен, трудово ангажиран, с ЕГН *****.

Подсъдимият Л. К. С., роден на ****г., българин, български гражданин, неосъждан, със средно образование, женен, работещ, с ЕГН *****.

Подсъдимите и частния тъжител били съседни. Частният тъжител – П. Д. и съпругата му – св. З.Д. обитавали първия етаж от къща, находяща се в гр. Банкя, ул. ****. Подс. К. В., заедно със съпругата си - св. А. В.а и сина си - подс. Б. В. ползвали втория етаж от същата къща. На третия етаж от къщата живеело семейството на подс. Л. С. и св. Д. С.а. В къща, със самостоятелен вход, долепена до сградата на адрес: гр. Банкя, ул. ****, живеело семейството на подсъдимия И. М., братовчед на свидетелите А. В.а и Д. С.а.

През годините между семейство Д. и семействата на подсъдимите често възниквали спорове и разногласия, по повод ползването на общите части на сградата, включително дворното място, като за разрешаването им неведнъж били сезирани правоохранителните органи.

На 04.07.2020 г., семейство В.и отпразнували абитуриентския бал на своя син – подсъдимия Б. В.. През деня те празнували със свои приятели и роднини в заведение, а вечерта на същата дата, около 22:30 часа, решили да продължат празника в двора на къщата си на адрес гр. Банкя, ул. ****. Подсъдимите К. В., И. М., Б. В., Л. С. и св. А. В.а се настанили под изграден в двора навес, пуснали музика и започнали да разговарят по между си.

По това време П. Д. и съпругата му вече почивали в дома си. В 23:14 часа възмутен и разгневен от шума, идващ от съседите, частният тъжител подал сигнал до „Национална система 112“ и се оплакал от силната музика. На място била изпратена дежурна група към 09 РУ-СДВР, в състав свидетелите Г.А.С. и С.Г.С. - двамата на длъжност „младши полицейски инспектори“ в Отдел „Специализирани полицейски сили“ - СДВР.

Органите на реда пристигнали на адреса около 23:30 часа на 04.07.2020г., спрели служебния автомобил на пътното платно пред къщата на добре осветено от уличните лампи място. При пристигането си на място полицаите забелязали събралите се под навеса лица, които разговаряли на висок тон. В този момент П. Д. и съпругата му излезли от дома си и посрещнали полицейските служители, за да им обяснят създалата се ситуация. Подсъдимите и св. В.а се ядосали от реакцията на частния тъжител и причината да потърси съдействие от органите на реда. По този повод започнали да отправят упреци към Д., в резултат на което последвали взаимни обвинения и реплики на висок тон. За да предотвратят ескалация на напрежението, полицаите предприели действия по установяване на самоличността на присъстващите на място лица. Полицейските служители – св. С. и св. С. изискали личните карти на частния тъжител и св. В.а и ги помолили да ги последват до патрулния автомобил за оформяне на необходимата служебна документация. Тъжителят Д., неговата съпруга, св. В.а и нейния съпруг – подс. К. В. последвали полицаите до улицата, като застанали зад патрулния автомобил. Подсъдимите С., Б. В. и М. останали първоначално под навеса, както им било разпоредено от служителите на реда. Двамата полицаи влезли в служебния автомобил, за да съставят предупредителни протоколи на замесените лица. През това време, въпреки отправените от органите на реда забележки частният тъжител и съседите му продължили да спорят и да се обиждат, в резултат на което напрежението между тях ескалирало. Неочаквано подс. И. М. излязъл от двора на улицата и ударил П. Д. с юмрук в лявата област на шията, зад левия долночелюстен ъгъл. Последвал удар с юмрук, нанесен от подс. К. В., стоящ в непосредствена близост до частния тъжител, който попаднал в лявото око на Д.. Междувременно към пострадалия бързо се приближавали и подсъдимите Л. С. и Б. В.. Частният тъжител направил опит да се предпази, но не успял, тъй като четиримата подсъдими чрез бутане и дърпане го повалили на земята. При падането на частния тъжител на уличното платно, същият охлузил лявата и дясната си лакътна област, усетил силна болка в лявото си коляно и левия глезен. Подс. И. М. също загубил равновесие и паднал заедно с частния тъжител на земята, като си ударил челото в земната повърхност. Докато пострадалият бил на земята подсъдимите С., К. В. и Б. В. продължили да му нанасят удари с крака и юмруци в областта на кръста и гърба.

Физическата саморазправа между подсъдимите и частния тъжител започнала, когато полицейските служители се намирали във вътрешността на служебния им автомобил, поради което последните не успели да възприемат началото на физическото съприкосновение. След като чули викове, идващи от задната страна на автомобила, полицаите излезли от превозното средство и се намесили в конфликта, при което подсъдимите се отдръпнали от пострадалия. Свидетелите С. и С. възприели, че по пострадалия има видими наранявания по главата и тялото. Поради численото превъзходство на участващите в спора лица, полицаите потърсили по радиостанцията съдействие от втори екип.

В този момент случайно по улицата минал св. И. Д.С., който решил да спре управлението от него автомобил и да попита униформените служители имат ли нужда от съдействие. Полицаите посъветвали св. С. да се оттегли, за да се избегне допълнително напрежение, при което свидетелят се качил обратно в автомобила си и напуснал местопроизшествието.

По молба на частния тъжител, органите на реда извикали екип на Спешна медицинска помощ. През това време, притеснена от случилото се със съпруга ѝ, св. Д. позвънила на св. П.Т.Т. с молба за помощ.

Докато чакали екип на бърза помощ, на адреса пристигнал втори автопатрул в състав св. Е.Т.Е. и св. С.Н.. При пристигането им на място обстановката вече била спокойна.

Малко след тях на място пристигнал и св. Т., който видял двата автопатрула пред къщата на частния тъжител и възприел неговото състояние в този момент.

Свидетелят забелязал, че Д. имал охлузвания и синини по лицето, оток на лявото око и видимо подут ляв глезен.

Свид. Д. С.а също излязла от дома си и отишла на улицата, за да провери какво се случва. Тя забелязала следи от кръв по главата на своя братовчед- подс. М., като разбрала от него, че е имало спречкване с частния тъжител.

На място пристигнал екип на Центъра за спешна медицинска помощ, който след първоначален преглед транспортирал частния тъжител до Военномедицинска академия. В болничното заведение след като били извършени прегледи и консултации с различни специалисти на П. Д. била поставена основна диагноза „Контузия на глезена“, при обективно състояние – „спонтанна и палпаторна болка и охлузване на лявото коляно, болка, оток и охлузване на ляв глезен и болка и охлузване на 4-ти и 5-ти пръсти на лявото ходило“, както и съпътстващи диагнози – „Контузия на гръдния кош“ и „Контузия на очната ябълка и околоочната област“.

На следващия ден – 05.07.2020 г., частният тъжител посетил кабинет по съдебна медицина към Катедра по съдебна медицина и деонтология при Медицински университет – София, където бил освидетелстван и му било издадено съдебномедицинско удостоверение №287.07/2020г. Съдебният медик отразил, че на пострадалото лице е причинена контузия на лявото око с повсеместни оток и кръвонасядане на клепачите на същото и ангажиране на част от скулната област, причиняващи лекостепенно притваряне на очната цепка, охлузване на клепачите на лявото око, кръвонасядане на шията от ляво, кръвонасядане на гърдите от ляво, охлузване на ляв лакът, оток и кръвонасядане на десен лакът, обширно охлузване на ляво коляно, контузия на ляво стъпало с оток и охлузване на ляв глезен, както и охлузвания на 4-ти и 5-ти пръсти на ляво ходило, което наложило поставянето на временна гипсова имобилизация и използване на помощни средства. Относно механизма на причиняване на описаните травматични увреждания е посочено, че са получени в резултат от действието на твърди тъпи предмети, каквито характеристики имат и частите на човешкото тяло.

Подсъдимият И. М. също посетил на 05.07.2020г. УМБАЛСМ „Н.И. Пирогов“, където му била поставена диагноза – „Разкъсно-контузна рана на челото вляво“.

На 06.07.2020г., частният тъжител отново посетил ВМА, където му бил издаден болничен лист № Е20201634882, за период от 06.07.2020г. до 04.08.2020г., при режим на лечение „домашен-амбулаторен“.

В хода на първоинстанционното съдебно производство е изготвена съдебно – медицинска експертиза по писмени данни, касаеща причинените на частния тъжител и на подс. М. телесни увреждания. От заключението на експертизата се установява механизма на нараняванията, получени от Д., техния вид и давността на причиняването им. Травмите на пострадалия, с оглед най- тежкото сред тях като водещо, били приети като покриващи характеристиките на медикобиологичния признак „Временно разстройство на здравето, неопасно за живота“. В заключението са описани и нараняванията констатирани при подс. М., посочено е, че същите покриват медикобиологичния признак „Временно разстройство на здравето, неопасно за живота“, а като най-вероятен механизъм за причиняването им се сочи падане на терен.

Така възприетите от въззивния съд фактически констатации са направени след анализ на събраните в хода на първоинстанционното съдебно производство доказателства: **гласните доказателства** - показанията на свидетелите: З.Х. Д.; А. Г. В.а; С.Г.С.; Д. Г. С.а; Г.А.С.; Г.В.Г.; П.Т.Т.; Е.Т.Е.; И. Д.С.; **писмени доказателства**: съдебно-медицинско удостоверение №287.07/2020г., лист за преглед на пациент, амбулаторен лист, болничен лист № Е20201634882, писмо от началник на 09 РУ-СДВР, заведено с вх.№221878/19.10.2022г.; дневник за получени и предадени сигнали и разпореждания в ОДЧ; писмен отговор от Дирекция „Национална система 112“ – МВР; отговор от МВР-СДВР, отдел „Специализирани полицейски сили“; писмен отговор от

УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“, вх.№9865/13.01.2023г. с приложения към него – копие на амбулаторна книга от кабинет по „Неврохирургия“; справка за трудови договори; копие от медицинска документация за извършена физиотерапевтична процедура, справки за съдимост за подсъдимите; **веществени доказателства** – записи от системата на Дирекция „Национална система 112“ – МВР, оптичен диск, съдържащ резултати от образни изследвания, изготвени по повод приема и лечението на И. М., проведено в УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“; **експертиза** – съдебно-медицинска експертиза по писмени данни.

Въззивният съд намира, че при извеждане на релевантната фактическа обстановка от районния съд не са допуснати процесуални нарушения при формиране на вътрешното му убеждение, тъй като са анализирани всички доказателствени материали, без някои от тях да са били подценени или игнорирани за сметка на други, като не са допуснати логически грешки при обсъждането им. Така установената фактическа обстановка е правилна и почива на събрания доказателствен материал. Настоящата съдебна инстанция се съгласява изцяло с направените от първоинстанционния съд доказателствени изводи, като при собствения си прочит на доказателствата по делото достигна именно до същите.

Настоящият съдебен състав, подобно на първоинстанционния, намира основание да кредитира с доверие експертното заключение по приетата по делото СМЕ по писмени данни спрямо Д. и М., като счита, че същото е пълно, всестранно и обективно, научно обосновано и защитено в хода на съдебното следствие. В тази връзка настоящият състав намира възраженията на частното обвинение, досежно вида на причинените на частния тъжител телесни увреждания за неоснователни. Видно от заключението на вещото лице, вследствие на възникналия на 04.07.2020 г. физически конфликт, Д. е получил множество травматични увреждания, като вещото лице подробно и аргументирано е изяснил механизма на тяхното причиняване, както и медико-биологичната им характеристика - „Временно разстройство на здравето, неопасно за живота“. По тази причина за съда няма основание за промяна на вида на констатираните при пострадалия телесни увреждания.

От анализа на всички събрани по делото гласни доказателствени средства, които в тази им част са непротиворечиви и достоверни, безспорно се установява времето и мястото на инцидента, присъствието на четиримата подсъдими на инкриминираното място, както и повода за конфликта – подадения от частния тъжител сигнал до органите на реда, заради събиране на съседите в двора на къщата. Безспорен по делото се явява и факта на съществуващ дългогодишен конфликт между семействата, който до голяма степен е провокирал и процесните събития.

Правилно СРС е отчел наличието на няколко групи свидетели, обосноваващи различни версии относно хода на събитията през инкриминираната вечер и участието на четиримата подсъдими в тях. За да отсее спорните моменти и да издири обективната истина, районният съд е извършил прецизен анализ на показанията на всеки един от разпитаните свидетели, като мотивирано е съпоставил заявеното от тях с множество контролни по отношение на главния факт на процеса обстоятелства, и по този начин е извършил законосъобразна преценка за достоверност на противостоящите версии в свидетелските показания.

Подобно на първата инстанция въззивният съд кредитира показанията на св. Д. и св. Т., като вътрешно непротиворечиви, логични и кореспондиращи с останалите кредитирани от съда доказателства - справка от системата на Дирекция „Национална система 112“ – МВР, заключението на съдебно-медицинската експертиза и СМУ по отношение на Д.. Въпреки наличието на близка връзка между тъжителя и посочените свидетели, настоящият състав намира показанията им за непредубедени и без тенденциозна насоченост в полза на тъжителя или във вреда на подсъдимите. Свидетелката Д. в хронологична последователност излага съществени обстоятелства от значение за изясняване предмета на делото, а именно подадения до органите на реда

сигнал за нарушаване на нощната тишина, възникналия в следствие конфликт между тъжителя и подсъдимите – първоначално вербално, а в следствие и настъпилата физическа саморазправа, по чия инициатива е започнало физическото съприкосновение, авторството и механизма на причиняване на нараняванията на тъжителя, както и неговото състояние непосредствено след това. Следва да се отчете, че св. Д. е била пряк очевидец на случилото се и е имала непосредствена възможност да възприеме развилите се събития, поради което съдът цени показанията ѝ с висока доказателствена стойност.

Основателно районният съд не е кредитирал тези части от показанията на св. Д., в които твърди, че подс. М. е осъществил агресия и към служителите на реда, доколкото тези обстоятелства се явяват изолирани от останалия кредитиран от съда доказателствен материал, като в мотивите си СРС е изложил подробни съображения за това, които настоящият съд не намери за нужно да преповтаря.

Настоящият състав споделя становището на първата инстанция, че показанията на св. Т. служат за проверка на твърденията на св. Д., доколкото същият е пристигнал на мястото на инцидента непосредствено след преустановяване на физическия сблъсък между Д. и подсъдимите. Св. Т. е успял да възприеме лично заварената от него обстановка – присъствието на два полицейски патрула, екип на спешна помощ, струпаното множество от лица пред къщата на тъжителя, неговото физическо състояние и причинените му наранявания по главата, тялото и крайниците, които в следствие са обективирани в приложената по делото медицинска документация спрямо Д..

На база прецизен анализ на показанията на полицейските служители, отзовали се на мястото на инцидента – св. С.Г.С. и св. Г.А.С., районният съд правилно е заключил, че полицейските служители не са имали възможност да възприемат лично действия по нападението над частния тъжител, тъй като те са били във вътрешността на служебния автомобил, концентрирани върху изготвянето на служебна документация, а участниците във физическия сблъсък са били разположени зад колата, т.е. в гръб на свидетелите. Правилно е становището на СРС, че въпреки това показанията на св. С. съдържат преки индикации за осъществено физическо насилие над Д., доколкото същият разкрива съхранен спомен, че докато с колегата му са попълвали нужните протоколи зад автомобила е настаналата „суматоха“, която ги е накарала да излязат от колата и да се намесят, при което са заварили подсъдимите лица на улицата, а тъжителят е бил пострадал и е поискал медицинска помощ.

Мотивирано СРС е приел, че показанията на св. Е.Т.Е. и св. И. Д.С. не разкриват съществени за предмета на доказване факти, но служат за проверка на кредитираните от съда други гласни доказателства.

Основателно районният съд не е кредитирал в определени части показанията на св. А. В.а и св. Д. С.а, като противоречиви на останалия доказателствен материал, като в мотивите си СРС е изложил подробни съображения за това, които настоящият съд споделя напълно. Действително в показанията на двете свидетелки се наблюдава тенденциозна насоченост към подкрепа на прокарваната от защитата версия, че подсъдимите лица не са влизали във физическо съприкосновение с частния тъжител, а спречкване е имало единствено между подс. М. и Д., и то по инициатива на последния, при което двамата загубили равновесие и паднали на земята. Подобно развитие на случилите се събития, обаче се опровергава по категоричен начин от кредитираните от съда гласни доказателства, както и от приетата по делото СМЕ, според заключението на която нараняванията, констатирани при подс. М. добре отговарят да са получени при съприкосновение със земната повърхност, но при тъжителя са констатирани множество наранявания по лицето и тялото, като техният генезис не може да се обясни единствено с пането на терен.

Настоящият състав кредитира приложените по делото писмени доказателства,

като намира, че са приобщени по надлежния ред и допринасят за изясняване на обективната истина. Изводите си за съдебното минало на подсъдимите настоящият състав направи от приложените по делото справки за съдимост.

Въз основа на правилно установена фактическа обстановка първоинстанционният съд е направил верни правни изводи, които изцяло се споделят от въззивната инстанция, като обосновано е приел, че от събраните по делото доказателства може да бъде направен несъмнен извод, че подсъдимите К. Б. В., И. К. М., Б. К. В. и Л. К. С. са осъществили от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл.130,ал.1 вр. чл.20, ал.2 вр. ал.1 от НК.

От обективна страна - на инкриминираните в частната тъжба ден и място обвиняемите К. Б. В., И. К. М., Б. К. В. и Л. К. С. в съучастие като съизвършители, чрез нанасяне на удари с ръце и крака в областта на лицето и тялото и чрез поваляне на земята на частния тъжител П. Д., му причинили няколко травматични увреждания, описани подробно в приетата по делото СМЕ, като всички те в съвкупност изпълват медикобиологичните характеристики на временно разстройство на здравето, неопасно за живота, което по своята медикобиологична характеристика отговаря на признаците на лека телесна повреда. Налице е изискуемата причинно-следствена връзка между нанесените от четиримата подсъдими удари и констатираните у пострадалия увреждания.

Настоящият въззивен състав се солидаризира с изводите на контролирания съд досежно наличието на доказано съучастие между четиримата обвиняеми - под формата на съизвършителство. Всеки един от извършителите не само лично е нанасял удари, но е възприемал и одобрявал действията на другите, тоест бил е налице общ умисъл за нанасянето на телесна повреда на частния тъжител. Устойчива е съдебната практика, че при общ умисъл за нанасяне на телесна повреда, когато няколко лица нанасят удари на жертвата, е налице съизвършителство. При последното не е важен конкретният каузален принос на всеки един от съизвършителите в предизвиканите с общата престъпна дейност общественоопасни последици, защото престъпният резултат е постигнат не от изолирано въздействие, а като последица от съвместно осъществяване на изпълнителното деяние. Така, независимо от индивидуалния принос на всеки един от авторите на престъплението, те носят съвместно отговорност за настъпилия краен резултат.

Съдът не споделя становището на защитата, че районният съд не е обсъдил в мотивите си, направените пред него възражения за евентуално прилагане на правилата за реторсията и/или на неизбежната отбрана. Видно от мотивите към присъдата първоинстанционният съд е изложил подробни аргументи защо приема тези версии за неоснователни, като въззивната инстанция напълно се съгласява с тях и не смята за нужно да преповтаря.

От субективна страна всеки от подсъдимите е осъществил престъплението при форма на вина пряк умисъл - съзнавал е общественоопасния характер на извършеното, предвиждал е общественоопасните последици и е целял тяхното настъпване. Подсъдимите са съзнавали, че всеки от тях нанася удари по тялото и главата на пострадалия Д., предвиждали са причиняването на телесно увреждане и са искали неговото настъпване. Подсъдимите са действали и при общност на умисъла, доколкото всеки един от тях е съзнавал участието на другите подсъдими при осъществяване на изпълнителното деяние и съвместното причиняване на преследвания с него престъпен резултат и е целял причиняването му.

Настоящият въззивен състав споделя извода на СРС, че са налице предпоставките на чл. 78а от НК за освобождаване на подсъдимите от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, тъй като разпоредбата е императивна и следва да бъде приложена към всеки случай, който отговаря на предвидените в чл. 78а от НК изисквания. При индивидуализацията на размера на

административното наказание контролираният съд е отчетел индивидуално за всеки един от подсъдимите наличните смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, с чието значение настоящият съд се съгласява напълно.

При определяне размера на наказанието "глоба" на подсъдимите К. В., И. М. и Л. С., резонно като смекчаващи отговорността обстоятелства са отчетени добрите характеристични данни за лицата – семейни, трудово ангажирани, дългогодишните влошени отношения между семействата на подсъдимите с частния тъжител, а като отегчаващи такива - проявената упоритост при нанасяне на множество удари вкл. след събарянето на пострадалия на земята, в присъствието на органите на реда, извършването на деянието в съучастие от четири лица, които едновременно са нанасяли ударите. За подс. Б. В. също правилно са определени като смекчаващи обстоятелства – неговата млада възраст към дата на деянието, която се характеризира с недостатъчна устойчивост при подбор на житейски примери, а като отегчаващи обстоятелства важат изложените и за останалите подсъдими. Законосъобразно чистото съдебно минало не е ценено като самостоятелно смекчаващо отговорността обстоятелство, доколкото е една от материалноправните предпоставки за приложение на разпоредбата на чл. 78а от НК. Поради това правилно на всеки от тях е наложено административно наказание "глоба" в размер между минималния и средния - 2000 лв., като настоящият състав намира, че същото би постигнало целите, заложи в чл. 36 от НК в най-пълна степен.

В частта относно разноските, въззивният съд намира, че предвид крайния изход на делото и с оглед разпоредбата на чл. 189, ал. 3 НПК, СРС законосъобразно е възложил в тежест на всеки от подсъдимите съответната част от направените по делото разноски за изготвената в хода на съдебното следствие съдебно-медицинска експертиза. Доколкото районният съд не се е произнесъл с присъдата по направените от страните искания в първоинстанционното производство за присъждане на направените от тях разноски, като такова искане е отправено и към настоящия състав, съдът намира, че произнасяне дължи първоинстанционният съд по реда на чл. 306, ал. 1, т. 4 от НПК. Въззивното решение не подлежи на обжалване, поради което се отнема възможността на страните да обжалват същото в частта за разноските, ако те останат недоволни. Възможност да защитят своите права и интереси се предоставя именно в производството по реда на чл. 306, ал. 1, т. 4 от НПК, тъй като определението на първоинстанционният съд е обжалваемо.

При извършената на основание чл. 314 от НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на основания, налагащи нейното изменение или отмяна, поради което и с оглед гореизложените съображения, постанови своето решение.

Така мотивиран и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда от 04.07.2023г. по НЧХД № 2838/2022г. на СРС, НО, 2 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____